

Ivanka Ferenčić Martinčić rođena je u Podravini gdje i danas živi i radi. Na filozofskom fakultetu u Osijeku diplomirala je knjižničarstvo i hrvatski jezik. Nakon diplome radila je u školskim knjižnicama (OŠ Ivan Lacković Croata Kalinovac i Tehničkoj školi Bjelovar) te nakon toga u Gradskoj knjižnici Đurđevac i Narodnoj knjižnici Virje gdje je danas ravnateljica.

Bajke i priče voli toliko puno da ih je počela i sama pisati. Prva knjiga za djecu **Matilda i vještići mačak** objavljena joj je 2012. godine (Naklada Nika), a nastavak **Matilda i zagonetne žabe** objavljen je u 2014. Obje su knjige uvrštene u Listu dobrih knjiga za djecu koju priređuje sekcija Hrvatskog knjižničarskog društva, dok je **Matilda i vještići mačak** bila odabrana u projekt *Čitamo mi u obitelji* svi pri Hrvatskoj mreži školskih knjižničara. Godine 2018. objavila je slikovnicu **Priča o vitezu i Martinu** koju je u suradnji s fotografom Darkom Šostarcem i ilustrirala.

U knjižničarskom poslu najljepše joj je pretvarati se da je vrtički knjižničar pa su iz toga proizašli i mnogi programi kao što su *Klupe pričalice* i *Bibliokofer*. Godine 2019. objavljen je stručni priručnik **Bilješke dječjeg knjižničara** u suautorstvu s Majom Lesinger iz Preloga.

Osim pisanja i knjižničarenja, voli još i pripovijedati pa se dodatno educirala za interpretaciju baštine i pripovjedača. Majka je troje djece čije pustolovine nikad neće prestati biti inspiracija za bajke i priče.

Njena najnovija slikovnica **Kako je zeko zavolio knjižnicu**, malo je ljubavno pismo jednom od najčarobnijih mjesta na svijetu – Knjižnici!

... Kad biste Matildu upitali koja joj je knjiga najdraža, ona bi vam odgovorila da ne zna jer ih ima puno koje su joj najdraže. I vjerojatno bi vas pogledala pomalo mračnim pogledom kakav takvo blesavo pitanje i zaslužuje. Podjednako je voljela i priče i bajke i slikovnice i enciklopedije i bakine vrtlarske priručnike i neke povijesne knjige. (Naročito onu u kojoj piše kako su knjige izgledale u prošlosti – radile su se čak i od lišća!) Posebno mračan pogled zaradili biste od Matilde ako biste joj pokušali objasniti da neke knjige nisu za djecu. Ona je, naime, smatrala da su sve knjige za sve ljude bez obzira na to koliko je tko visok. Jer kad bi djeca morala čitati samo ono što odrasli misle da trebaju čitati, kako bi ikad saznala stvari koje ih stvarno zanimaju?... (Matilda i vještići mačak, str. 13)

... – Idemo pronjuškati knjige – odgovorila je Matilda ne zastajući. Gore su je čekale enciklopedije – nesretne žrtve čarolije ili čarobnog napitka, nije imala vremena za objašnjenja.

Čim je ušla u knjižnicu, zvanu radna soba, odmah je otišla do velike enciklopedije u kojoj nema vještica. Ta je sigurno bila začarana. Matilda ju je skinula s police, otvorila i pažljivo onjušila.

Najprije je osjetila onaj jedva primjetni, nježni, svečani miris kakav imaju sve knjige. Miris papira i tinte. Vratila je enciklopediju na mjesto i onjušila sljedeću policu. Kod nekih novijih knjiga miris tinte bio je jači, kao da viču. A kod onih jako starih, miris je bio nekako tiši i prašniji. A ako je kojoj vlaga oslabila konce i ljepilo u hrptu, miris je bio grublji i mrzovoljniji pa ste mogli znati da s tim knjigama morate biti nježni. (Matilda i vještići mačak, str. 64 – 65)